

ning at gjøre, der gaaer i modsat Retning af de Yttringer, der fremkom fra den sidste ærede Taler. Det er nemlig min Mening, at man ikke alene bør indskrænke den trykte Fortegnelse over de Skattegyldende, men at man ganske burde affkaffe den. Det forekommer mig, at den trykte Fortegnelse kun kan bidrage til at vække Misundelse og beklagelig Kritik over Folks private Formuesforhold.

Rühnell: Jeg skal ligeledes begynde med den Bemærkning, at de ærede foregaaende Talere tildeels allerede have fremsat de Tanker, jeg ved dette Lovforslag ønskede at gjøre gjældende, og jeg kan derfor ogsaa fatte mig i stor Rothed. § 2 i Lovforslaget siger, at de, der ville have Medsættelse i deres Skatteindtægt, skulle melde sig inden den 31te Januar; men det forekommer mig, at dette kun temmelig vanskeligt lader sig gjøre, eftersom Vigningscommissionen først i Februar fastsætter den Indtægt, i hvilken Vedkommende kunde ønske nogen Medsættelse. — Hvad angaaer § 6 i den nugældende Lov, da maa jeg aldeles slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Udler) har ytret. Det er vistnok sandt, at Indkomstskatten maa betragtes som en personlig Skat, og at dette maa være det gjældende Princip; men der maa ogsaa kunne træffes en Bestemmelse, som sikrer Kjøbenhavns Commune Skat af de Indtægter, som tilflyde Vedkommende af deres Erhverv i Communen. Jeg troer ikke, at det vil være rigtigt at lade disse Folk betale Skat af deres Indtægt paa begge Steder, og jeg finder, at den Bestemmelse i Krigsskatloven, at der skal svares Skat af den halve Indtægt i Opholdscommunen og af den anden halve i den Commune, hvor Indtægten erhverves, er noget vilkaarlig, men jeg vilde finde det fuldkommen i sin Orden, at der til Kjøbenhavns Commune svaredes Difference imellem, hvad der maa svares efter Opholdscommunens Behov, og det, der vilde have været at tilsvare Kjøbenhavns Commune, hvis Vedkommende havde haft Ophold der. — Med Hensyn til Udkastets § 3 skal jeg gjøre opmærksom paa, at naar der ingen Liste over Skattegylderne bliver fremlagt, kan der ikke, som nylig bemærket, føres nogen

Control, og Skattegylderne berøves derved den Ret, som den gjældende Lovs § 18 hjemler dem, nemlig, at de skulle kunne gjøre deres Bemærkninger ikke blot over deres egen Skatteansættelse, men ogsaa over Andres. — I den gjældende Lovs § 20 hedder det, at Overligningscommissionen skal kunne fordrø, at den Vedkommende med Ed bekræfter sin Erklærings Rigtighed; men jeg kunde meget ønske, at denne Bestemmelse udgik, idet jeg aldeles ikke kan anbefale den hyppige Brug af Eden, hvortil der derved gives Anledning. Det forekommer mig, at Vigningscommissionen, hvad enten der kan forlanges Ed eller ikke, maa søge at skaffe sig saa sikker Oplysning som muligt om Erklæringens Rigtighed, og naar den kommer til den Overbeviisning, at der er afgivet en urigtig Erklæring, hvorved der skeer en Besvigelser af Skatten, mener jeg, at Lovens Bestemmelse om Erklæggelsen af Skattens tilbørlige Beløb er tilstrækkelig. Muligen kunde det ogsaa findes hensigtsmæssigt, at saadanne Mænds Navne bleve overgivne til Offentligheden. — § 14 i Loven af 19de Februar 1861 bestemmer, at Vigningscommissionen, naar der er særlige Grunde tilstede derfor, skal være „berettiget til at foretage en Medsættelse“; men jeg troer, at det vilde være rigtigt, om dette Ord „berettiget“ blev forandret til „forpligtet“, saa meget mere, som denne Bestemmelses Forudsætning er et Skøn, hvilket ikke kan appelleres til Overligningscommissionen; jeg troer, at Vigningscommissionen, naar de Grunde, der foreligge til en Medsættelse, ere tilstrækkelige, maa være ikke blot berettiget men forpligtet til at foretage en saadan. Dersom der af nogen af de foregaaende Talere skulde blive stillet Endringsforslag i de Retninger, hvori jeg her har ytret mig, skal jeg med al Fornøielse tiltræde dem.

Grundtvig: Med Hensyn til det foreliggende Lovudkast kan jeg kun være enig med de ærede foregaaende Talere i eet eneste Punkt, nemlig det, at Loven af 19de Februar 1861 enten burde have været mere eller slet ikke revideret; thi det forekommer mig, at de smaa Forandringer, hvortil der her er forelagt Forslag, ikke ere af den Betydning, at de alene